

To Tempt an Heiress

Susanna Craig

Copyright © 2016 Susan Kroeg

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Tentații pentru o moștenitoare

Susanna Craig

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CRAIG, SUSANNA

Tentații pentru o moștenitoare / Susanna Craig

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3947-9

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SUSANNA CRAIG

Tentații pentru o moștenitoare

Traducere din limba engleză

Oana Barbu

Capitolul 1

*Lângă portul englez Antigua
Octombrie 1796*

Căpitanul Andrew Corrvan nu se putea lăuda că făcuse totul după litera legii, însă erau infracțiuni pe care nici el nu le-ar fi comis. Răpirea era una dintre ele.

Această conversație ar fi trebuit să aibă loc pe o alee întunecată, la docuri, nu în salonul scăldat în lumina soarelui al căsuței de piatră locuite de administratorul plantației Harper's Hill. Andrew nu-l mai întâlnise până atunci pe acest bărbat, deși reputația lui îi era cunoscută. Prin Antigua, atât cei care îl cunoșteau pe Edward Cary, dar mai ales cei care nu-l cunoșteau, îl numeau nebun. Din câte reușise Andrew să înțeleagă, acesta se alesese cu acest renume deoarece era mereu treaz, onest și cumsecade – un șir de calități care foarte rar puteau fi întâlnite la administratorii plantațiilor de zahăr din Indiile de Vest.

Din câte înțelesese însă, chiar și un munte de virtuți ar fi putut fi corupt de un loc atât de infam. Dacă nu, de ce ar încerca Cary să plănuiască răpirea unei tinere înstărite?

– Deci, discuția despre o încărcătură valoroasă a fost numai o meală pentru a mă aduce aici? întrebă Andrew.

– Deloc, insistă Cary, dând din cap. Având în vedere averea tatălui ei, pe care deja a moștenit-o, și Harper's Hill – arată spre plantație – pe care o va moșteni la moartea bunicului ei, domnișoara Holderin valorează 100 000 de lire.

Fără să vrea, Andrew fluieră de mirare. Fătucă era într-adevăr o încărcătură valoroasă.

– Și cu ce te alegi tu dacă o trimiți la peste 6 000 de kilometri depărtare?

– Nu mă aleg cu nimic, spuse Cary, iar în tonul aspru și cu expresia îndurerată, cuvintele căpătară un sens mai profund. Deci individul se îndrăgostise de nepoata stăpânului său, nu? Mereu am văzut-o ca pe o soră mai mică, insistă el.

Cumva Andrew reuși să își rețină un râs batjocoritor.

– Atunci când Thomas Holderin se afla pe patul de moare, i-am jurat solemn că voi face tot ce îmi stă în puteri să am grijă de fiica lui.

– Iar acum vrei să scapi de obligație.

– Vreau să... începu el înfocat. Se decise însă că nu era cazul să discute despre propriile dorințe, așa că schimbă cursul discuției. Cred că va fi mai în siguranță în Anglia.

– Atunci ia-i un bilet pe următorul vas care pleacă spre Londra.

Andrew își bătu de palmă tricornul uzat, în semn că voia să și-l pună pe cap și să plece. La picioarele lui, câinele flocos, gri, se ridică și-l lovi cu coada, plictisit de discuție și dormic să plece.

– Dacă aș putea, aș face-o. Am încercat de multe ori să o conving. Dar domnișoara Holderin este... greu de convins să plece din Antigua. Crede că pericolele insulei nu sunt atât de serioase. Cary se îndreptă spre fereastră. Se înșală.

Andrew își întoarse și el privirea în direcția în care privea bărbatul. Câmpuri fertile, păduri luxuriante și luciul apei turcoaz al Mării Caraibelor care atingeau cerul azuriu. Ar fi fost greu de imaginat un loc mai puțin periculos, dar Andrew știa foarte bine că aparențele pot fi înșelătoare. Acolo, pericolele erau la tot pasul.

– De ce eu? întrebă Andrew după un timp, încrucișându-și brațele la piept, în timp ce își întoarse privirea spre celălalt. Știi ce fel de bărbat sunt?

În mod neașteptat, Cary întâlni privirea hotărâtă a lui Andrew în același fel.

– Știi. Se spune că ești nemilos și ahtiat după bani.

Andrew își înalță bărbia, satisfăcut. Își petrecuse zece ani construindu-și reputația.

– Desigur, presupun că nu ești chiar genul de bărbat despre care se vorbește, continuă Cary, unindu-și vârfurile degetelor și înclinându-și capul într-o parte. Căpitane, echipajul tău spune o poveste ușor diferită.

Fără să vrea, Andrew se foi ușor. Poate că mișcarea ar fi putut trece neobservată dacă nu ar fi fost câinele care își ciuli imediat urechile, ca și când ar fi așteptat ordine.

Cary zâmbi ușor uitându-se la corcitură.

– Să fii sigur că cei mai mulți dintre marinarii de pe corabia ta au fost discreți. S-a întâmplat însă să-l cunosc pe un tip numit Madcombe. Cred că este nou în echipajul tău.

Andrew dădu din cap afirmativ. Fără îndoială, Timmy Madcombe era un guraliv. I-ar fi putut spune totul lui Cary și probabil că o și făcuse.

– Părea foarte recunoscător să se afle la bordul unei corăbii conduse de ceea ce numea un „adevărat domn“ și sunt sigur că asta te va bucura. „Muncă bună, plată cinstită și nici nu zbiară“, adăugă Cary, imitându-l pe Timmy la perfecție, până și râsul spart al băiatului. Dacă asta se dovedește a fi adevărat, un astfel de mod de a conduce o corabie se va dovedi neobișnuit printre semenii tăi.

De data asta, Andrew nu se mișcă, astfel încât nici nu aprobă, nici nu negă. Și totuși, se părea că individul reușea să citească prin el. Încuviință din cap, ca și când ar fi știut tot.

– Da. Povestea lui Madcombe și vehemența cu care restul echipajului a încercat să-l facă să-și țină gura mă fac să mă întreb dacă tu chiar ești atât de nemilos cum vrei să pari.

– Dacă vrei să-l crezi pe cuvânt pe puștiul ăla, probabil că ești într-adevăr disperat, răspunse Andrew, respingând cercetările lui Cary.

– Sunt. Cary îl analiză de sus până jos pe Andrew. Suficient de disperat să cred că, măcar într-o anumită măsură, chiar ești atât de nemilos cum pari, în ciuda faptului că am fost asigurat de contrariul. Pentru a reuși, am nevoie de un bărbat nemilos.

– Să înțeleg că nu doar domnișoara Holderin se va împotrivi dacă o voi lua cu mine.

– Ea va fi cea mai aprigă, îl avertiză Cary. N-o subestima. Va trebui să fii destul de creativ pentru a reuși s-o aduci pe corabia ta.

Creativitate? Andrew simți un fior pe șira spinării. Nu se simțea deloc confortabil în această situație.

Adierea vântului umflă draperiile din spatele lui, aducând în casă un aer răcoros, dulceag, și împrăștiind niște hârtii pe biroul în spatele căruia stătea Cary.

– Recunosc că nu împotrivirea ei mă îngrijorează cel mai tare, continuă el. Cum îți imaginezi, o moștenitoare precum domnișoara Holderin primește foarte multă atenție, nedorită aș zice, din partea potențialilor pețitori. Unul dintre ei nu e fericit că a fost refuzat.

– Și ce dacă l-a refuzat? Andrew ridică din umeri, ca și când nu ar fi considerat asta o adevărată amenințare. Nu o poate târi la altar, legată și cu căluș la gură.

– Oare? întrebă Cary. Cu gândul departe, aranjă hârtiile împrăștiate de vânt și puse peste ele un registru învelit în fetru verde, iar în tot acest timp nu-și ridică ochii de pe birou. Mi-ar plăcea să pot fi la fel de sigur ca tine. Trăim însă într-o societate care cu greu poate fi considerată civilizată, căpitane, iar lordul Nathaniel Delamere a dus o viață care a făcut ca mulți oameni influenți să se afle la chereumul lui. Sunt oameni care ar fi dispuși să închidă ochii dacă ar încălca legea. Cultivatori. Comercianți. Cel puțin acum își ridică privirea. Chiar și vreun preot sau doi.

– Hotărârea ta de a încălca dorințele clare ale domnișoarei Holderin doar pentru a împiedica un bărbat să facă același lucru este puțin ciudată, sublinie Andrew.

După expresia de pe chipul lui Cary, Andrew realizează că prinsese ironia.

– Dacă va afla ceea ce-am făcut, niciodată nu-mi va ierta trădarea, știi asta. Dar Delamere nu se va da înapoi de la nimic până nu va pune mâna pe Harper's Hill și pe averea lui Thomas Holderin. Îndată ce va obține ceea ce își dorește, ce se va alege de ea? Ea nu vrea să înțeleagă. Ce-ar trebui să fac?

Întrebarea rămase în aer mult timp.

– Un bărbat disperat, o călătorie periculoasă și o moștenitoare care nu-și dorește nimic din toate acestea.

Andrew enumeră pe degete fiecare problemă. Poate că cel mai mult domnișoara Holderin avea nevoie să fie salvată de administratorul plantației.

– Îți mulțumesc pentru că te-ai gândit la mine, dar cred că voi refuza. Găsește altă corabie care să-ți facă treburile murdare, Cary.

– Preferi să am încredere în altcineva pentru asta? Am motive să cred că ești un om de onoare. În plus, adăugă el cu sinceritate,

corabia ta este singura corabie privată din port pe care Delamere nu o deține. Ești cea mai bună opțiune, căpitane Corrvan.

Andrew învățase cu mult timp în urmă să nu se lase amăgit de povești dramatice.

– Londra nu se află în drumul lui *Fair Colleen*, spuse el, îndreptându-se spre ușă, în timp ce își îndemna câinele să îl însoțească.

Înainte să mai poată înainta, se auzi o bătaie în ușă.

– Lasă deoparte registrul ăla vechi și prăfuit, Edward, strigă o voce de femeie din coridor. Angel's Cove ne cheamă. Pot să îi spun lui Mari să ne împacheteze... oh!

Speriat de intrus, câinele se îndreptă spre ușă și începu să latre furios. Femeii îi căzu din mână cartea pe care o avea și țipă de frică. Brusc, salonul în care domnise până nu demult liniștea era acum agitat peste măsură: un ghemotoc de blană maronie, alte țipete și două labe în aer.

– Șezi!

Andrew prinse câinele de zgardă pentru a-l stăpâni. Trecând pe lângă el, Cary strigă:

– Stai, diavole!

Încă niște țipete, alt ghemotoc cafeniu, și Andrew identifică în cele din urmă sursa zgomotului și a agitației: o maimuțică se cățărase pe perete de frica primirii neașteptate și acum era atârna de galerie, tachinând câinele. Corcitura flocoasă încerca să se desprindă din strânsoarea lui Andrew și să ajungă la animalul acela ciudat, în timp ce Cary stătea încruntat și enervat.

Femeia de 22, poate 23 de ani stătea pe podea. Avea o față în formă de inimă, încadrată de cărlionți de un roșcat auriu care îi cădeau pe spate dezordonate, prinși cu greu de boneta de paie cu borlat. Nu ea era cea care țipa, ci maimuța. Nu, femeia râdea.

După ce-și recăpătă suflul, se ridică în picioare fără să aștepte să i se întindă mâna de către unul dintre bărbați și, în schimb, îi întinse ea mâna maimuței.

– Vino, Jasper. Unde-ți sunt manierele?

Când Jasper o refuză rânjind batjocoritor, dând cu dârzenie din cap, femeia ridică din umeri și se întoarse spre Andrew.

– Vă cer scuze! Nu îi place să se latre la el. Nu aveai însă de unde să știi, nu? spuse ea veselă, mângâind urechile câinelui flocos, după

ce îi adulmecase mâna și decisese că o va accepta. Ce băiat curajos... Are un nume?

Degetele li se întâlniră în blana aspră a câinelui și, surprinsă, își trase repede mâna.

Privi în sus, iar Andrew, care încă era aplecat spre câine, se găsi în fața celor mai uimitori ochi pe care îi întâlnise vreodată. O combinație impresionantă de albastru, verde și gri, pentru care nu exista un nume.

Se îndreptă brusc și trase de câine la o distanță respectabilă.

– Caliban.

– Caliban? repetă ea, ștergându-și mâinile de fusta rochiei verzi, care era deja plină de praf.

– După acea creatură jumătate om, jumătate bestie din...

– Din *Furtuna*, completă ea. Pe buze îi apărură ceva care se asemăna unui zâmbet, iar ochii ei de un albastru-verzui sclipiră. De domnul Shakespeare.

– Mi s-a părut un nume potrivit pentru o corcitură, spuse Andrew aruncând o privire spre coada blănoasă care bătea podeaua.

De când afecțiunea lui Caliban poate fi câștigată numai cu o mângâiere pe cap?

Când se întoarse cu fața spre femeie, văzu că și el devenise obiectul cercetării ei atente.

– Cine ești? întrebă ea.

– Căpitan Andrew Corrvan. Edward Cary interveni între ei și făcu prezentările. Domnișoara Tempest Holderin.

– Tempest?

Andrew făcu o plecăciune, deși nu reuși să își rețină mirarea. Deși renunțase cu mult timp în urmă la manierele de gentleman, toți anii în care le pusese în practică făcuseră din acest gest unul automat.

Explicația lui Cary fu atent gândită.

– Tatăl ei era un om... nonconformist.

– Un admirator al lui Shakespeare, îl corectă Tempest Holderin.

Ochii îi sclipiră, iar el realiză că nuanța lor îi părea surprinzător de familiară. Erau niște ochi în care orice bărbat s-ar fi înecat cu ușurință, având culoarea mării înaintea de furtună. La urma urmelor, poate Thomas Holderin știuse ce face.

– Cele două cu greu se exclud reciproc, remarcă Andrew, o parte din el sperând că ea va citi provocarea în cuvintele lui. Indiferent cât

de mult l-ar fi admirat tatăl tău pe Bard, nu poți nega că o alegere mai convențională ar fi fost să te numească după unul dintre personajele din piesele lui Shakespeare, decât după titlul uneia dintre ele.

– Poate a crezut că nu s-ar potrivi Caliban, îi răspunse ea, ridicându-și bărbia ascuțită.

Andrew se abținu să nu zâmbească.

– Mă refeream, desigur, la Miranda.

Păru să fie surprinsă cât de bine cunoștea el piesa.

– „O, lume nouă, frumoasă ești, cu-asemenea făpturi!“ cită ea replica faimoasă a Mirandei, momentul în care eroina din *Furtuna* dă cu ochii pentru prima dată de un tânăr arătos. O recită însă aproape oftând, mai degrabă potrivit pentru tatăl sătul de lume, Prospero. Nu, Miranda nu s-ar fi potrivit, te asigur. Nu sunt atât de naivă ca ea. Mai ales în ceea ce privește bărbații, adăugă ea, nu tocmai șoptit.

– Scuză-ne, Tempest. Cary părea să nu găsească nimic amuzant în schimbul lor de replici. Am o afacere urgentă de discutat cu căpitanul.

– Afaceri? Excelent, adăugă ea, rămânând pe poziții. Voiam să te întreb despre raportul doctorului Murray privind piciorul lui Regis. Ai vești de la domnul Whelan? Știu că se apropie vremea secerișului, dar nu voi trimite oamenii să lucreze la moară dacă există pericolul să se dărâme.

– Murray a trecut de dimineață și a spus că rana lui Regis este aproape vindecată, îi zise Cary. Nu există pericol de infectare. Am de gând să aflu noutăți mâine de la Whelan. Știi că nu-mi doresc să aibă cineva de suferit.

– Sigur că nu, Edward, răspunse, înmuindu-se. Ai fost însă atât de ocupat de când a plecat domnul Fairfax. Uneori mă gândesc că ar fi trebuit să-i interzic să plece.

– Nu suntem toți atât de devotați, draga mea. Cary zâmbi forțat. În plus, deși părea zdravăn, mereu am bănuit că inima lui Fairfax, sau măcar o parte din ea, a rămas în Anglia.

Domnișoara Holderin nu comentă la trăncăneala sentimentală a lui Cary, dar chipul ei vorbea pentru ea.

– De ce nu mă lași să te ajut? Aș putea vorbi cu domnul Whelan, sugeră ea, schimbând subiectul.

– Nu vei face asta!

Andrew se aștepta ca ea să se bosumfle la refuzul sec al lui Cary, dar fu repede dezamăgit. Tempest Holderin părea foarte obișnuită să audă astfel de comentarii, dar nu să le dea ascultare. Se încruntă, dar Cary nu cedă. Deși departe de a fi imun la privirea ei, se părea că cel puțin învățase să judece diferența dintre vijelie și uragan.

– O tânără nu poate merge neînsoțită în Portul Englez, căci nu va fi în siguranță.

– Doar nu te aștepți să stau aici cu mâinile în sân și...

– Cu mâinile în sân? Cary o privi din cap până în picioare. Cumva, mă îndoiesc că ai făcut asta. Ce văd pe rochia ta este cumva praf de cretă?

Ea încuviință oarecum stingherită, iar el clătină din cap, dezaprobat.

– De câte ori ți-am spus ....?

– Să nu-i învăț? Sunt numai litere și numere, Edward. Ce e rău în asta? Îl contrazise ea, în timp ce încerca să înlăture dovada de pe rochie.

– În momentele astea, când pe buzele tuturor sunt zvonuri de răscoală? Dacă ești prinsă, va fi foarte rău – atât pentru tine, cât și pentru ei.

– Atunci nu voi fi prinsă. Deoarece nu reuși să își îmbunătățească aspectul rochiei, se îndreptă și scoase un sunet cu limba spre maimuțica maronie. Vino, Jasper. Se pare că deranjăm.

Cu grijă, maimuța coborî de pe draperie pe umărul ei. Caliban se trase din strânsoarea lui Andrew și sări, încercând pentru ultima oară, disperat, să prindă micul torționar.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Caliban, spuse ea zâmbindu-i câinelui. Și pe dumneata, căpitane!

– Așteaptă!

Andrew îi întinse cartea pe care ea o scăpase, un volum legat în piele, care nu părea vechi, dar foarte citit. Ea îi mulțumi cu o mișcare a capului și întinse mâna ca să o ia.

– Ce citești? întrebă el, ridicând coperta cu degetul mare.

– Ceva groaznic, poți să fii sigur, îi răspunse ea și încercă să înșfațe cartea din strânsoare.

– O poveste gotică? El strânse și mai tare cotorul cărții, refuzând să-i dea drumul. O admiri pe doamna Redcliffe?

– Nu neapărat. Îi trase cartea din mână și o strânse la piept. Dacă chiar vrei să știi, este domnișoara Wollstonecraft.

– Ah!

Nici chiar un bărbat care își petrecuse anii traversând Atlanticul nu putuse ignora controversa din jurul domnișoarei Wollstonecraft și a cărților ei, care sprijineau revoluția din Franța și drepturile femeilor. Deci domnișoara Holderin era o revoluționară? Se potriveau ce ce auzise despre ea.

Nimic însă din toate astea nu-l făcea să accepte planul lui Edward Cary. Șase săptămâni pe mare cu o intelectuală care o citea pe Wollstonecraft? Nici în ruptul capului.

– Chiar îngrozitor, murmură el.

Bănuind că râdea de ea, vru să riposteze. Înainte de a putea rosti ceva, Edward interveni:

– Du-te acasă, Tempest, o îndemnă el, conducând-o spre ușă, cu mâna pe spatele ei. Gestul ar fi fost permis sub haina afecțiunii fraterne, dar pentru Andrew părea ca și cum își afirma controlul asupra ei. Dacă pot, te voi însoți la cină.

Promisiunea companiei lui o făcu să se mai înmoaie.

– Ca în vremurile bune. Îi voi spune lui Mari să gătească unul dintre felurile tale preferate. Dar n-o să uiți de moară, da?

– N-o să uit.

Maimuța îi aruncă o privire obraznică înainte să plece, provocându-l pe Caliban, care începu iar să latre, făcându-l pe Andrew să se lase pe vine lângă el pentru a-l opri.

– Stai, Cal, șopti el, cu gândul în altă parte.

– Nici eu n-am prea multă răbdare cu Jasper, bătrâne, recunosc Cary în timp ce intra în cameră, aruncându-i câinelui o privire solidară. Maimuțica aia se află departe de casă. Un marinar de pe un vas cu sclavi a capturat-o din Africa, vrând să o facă animalul lui de companie, îi explică el lui Andrew, care se ridica în picioare. Când Tempest a văzut cât de brutal era tratat animalul, l-a salvat. Asta facei din familia Holderin, adăugă el gânditor.

Având în vedere averea pe care o avea la dispoziție tânăra, Andrew și-o imaginase pe prințesa zahărului mult mai sclifosită și mai elegantă și, probabil, mai crudă. Nu anticipase o rochie murdară de cretă, simpatii radicale și o maimuță. Tempest Holderin nu era genul de femeie care să fugă de belele – era genul care alerga spre ele

cu brațele deschise. Se înșelase. Și Edward Cary se înșela. Nu avea nevoie să fie salvată de individul acela, lordul Nathaniel. Avea nevoie să fie salvată de ea însăși.

Cary se întoarse la birou și începu să caute prin teancul de hârtii pe care le aranjase cu câteva momente înainte. Alegând una dintre ele, luă un toc.

– Spune-mi prețul tău!

Andrew clătină din cap. Nu mai mersese în Anglia – acasă, ar spune unii, deși pentru el nu avea să fie astfel – de mai bine de zece ani. Un bărbat în situația lui Cary nu putea să îi ofere niciodată suficient pentru a-l trimite înapoi.

– La răpiri nu mă bag.

Îndrăzneț, Cary scrisese ceva pe hârtie.

– Atunci gândește-te la asta ca la o salvare.

Dacă răpirea nu era genul lui Andrew, nici salvarea nu era. În viață, el fusese mai degrabă înclinat spre distrugere. Indiferent de suma pe care i-o oferea Cary, întâlnirea cu domnișoara Holderin îl convinsese să-l refuze. Oh, era tentantă în felul ei, așa era, cu bogăția aia de bucle arămii și ochi furtunoși. Se temea că asta era problema.

– Jumătate acum, spuse Cary, întinzându-i biletul. Restul după ce va fi dusă în siguranță la bunicul ei în Yorkshire.

Fără tragere de inimă, Andrew îl luă și, în același timp, își duse cealaltă mână la ochi, sperând că va putea cumva să șteargă acea după-amiază – cel puțin în ceea ce privea cifrele de pe hârtie, care păreau închețate.

Probabil că se holbase la număr mai mult timp decât realizase, căci Caliban scânci și îi atinse mâna cu nasul lui ud, confuz din pricina imobilității neobișnuite a stăpânului său. Hârtia tremura.

Nu-și imagina de unde putuse obține Edward Cary acea sumă. Oare fura din averea personală a domnișoarei Holderin pentru a plăti răpirea? Din punctul lui de vedere, tot nu ar fi fost suficient. Era însă mult mai greu să refuze în numele echipajului său. Cu siguranță Bewick și alți câțiva vor fi foarte încântați să revadă bătrâna Londră.

– Ei bine? insistă Cary.

Bărbatul se convinsese că avea nevoie de cineva care să încalce regulile și să salveze o femeie care părea să nu le ia în considerație.

Oare se gândise la ceea ce s-ar fi putut întâmpla între Tempest a lui și un astfel de bărbat?

– Șase săptămâni pe mare. Va fi compromisă, să știi.

Cary tresări.

– Sunt convins că numai reputația ei. Dacă ar rămâne, mult mai multe lucruri ar fi pierdute, adăugă el, părând resemnat.

Andrew mototoli hârtia în pumn. În ciuda a ceea ce credea, încuviință din cap.

– O voi face!